

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 15 JULI 1917.

NO. 10.

General Sträjk i Skogen och Gruvorna

NÄSTAN FULLKOMLIGT STILLASTÄND RADER I MONTANA, IDAHO OCH ÖSTRA WASHINGTON.

GRUVARBETARNA I ARIZONA I REVOLT. — SEX TUSEN GRUVARBETARE OCH SJU TUSEN SKOGSARBETARE UTE, UTOM DE FEMTON TUSEN I BUTTE, MONT.

Det är trots allt, glädjefulla dagar dessa, nu när man ser massor av slavar för århundraden resa sig till sin fulla längd och framt kräva en del av livets goda tillbaka. För endast ett par år tillbaka var det en gällande regel bland arbetarna att vara till det yttersta patriotiska till sitt arbete. Det var då arbetarna litade på en god arbetsgivare, och lämnade alla sina omsorger i hans händer.

Nu är den tiden ett minne blott, nu är det arbetarna som lita på sig själva, och sina kamrater, arbetare som de, förtryckta som de, närda av samma hopp, samma önskan, samma längtan som de. Det är en ny tidsålder som nu börjar visa sina värkningar.

I varje hörn av jorden, bland varje ras och nation gäller samma regel, den nämligen: Lita på dig själv endast, handla i förening med din klass endast, bygg upp din egen lag i förening med dem som ha samma inträse som du, och segra för evigt din och din klass.

Ett bevis på att denna nya anda har börjat att sätta sin prägel på det amerikanska proletariatet är de stora sträjkerna i Montana, Idaho, Wash. och Arizona.

Kapitalisttidningarna ha allt möjligt bestyr med att forma en folkopinion i den riktningen, att det är det tyska kapitalet som har sitt inflytande på massorna, och att arbetare som på grund av de höga priserna på matvaror, nu ej längre kunna köpa det mest nödvändiga till livets uppehälle, ha blivit köpta av tyska guvernementagenter. Ja det är kapitalistuppfattning, eller åtminstone kapitalets påstående, för att lura en del dumma, patriotiska arbetare.

Vad betydelse har dock dessa grundlösa påståenden, arbetarna äro ute på sträjk för följande rimliga fordringar:

- 1) En åtta timmars arbetsdag, med en minimum avlöning av \$3.00;
- 2) Övertidsarbete betalas med 50 proc. utöver gällande avlöning och dubbel tid för sönd- och helgdagsarbete;
- 3) God, hälsosam och näringsrik mat skall serveras, och tillräckligt med folk skall anställas i köket och matsalarna så att dessa kunna hållas i sanitärt skick;
- 4) Ordentliga bäddar, med spring, madrass, kuddar m. m. skall vara installerade i alla kamrar;
- 5) Alla arbetare skola erhålla sin avlöning i form av bankchecks i stället för den gamla principen med timechecks;
- 6) Hospitalticketens utfärdas så att de gälla för månaden de äro betalda för oavsett arbetarna byta om arbetsplats;
- 7) Var en arbetsplats är en halv mil eller längre från kampen skall Co. tid användas för att gå fram och tillbaka på;
- 8) Ingen "blacklistning" får förekomma emot någon av dem som deltagit i sträjk för förbättrandet av arbetsförhållanden.

Här är i korthet de små anspråkslösa fordringarna arbetarna framställt till de styvnackade arbetsgivarna, som dessa genom den smutsiga kapitalistprässen göra till ett stort brott att genomföra.

Från alla sträjkplatserna rapporteras att tillslutningen är så gott som hundra procent.

Varje arbetare kan också förstå detta, ty de dagliga tidningarna ha i sina nummer spaltlånga artiklar om situationen. Ja det är i sanning hårt att vara kapitalist i dessa dagar då arbetarna ej längre tåligt foga sig under förtrycket.

Av allt att döma komma arbetarna att vinna en fullständig seger trots det att statens söta vänner: soldaterna, vilka skola skydda det amerikanska folket från tyskarna, som det så vackert heter, nu äro i tjänst hos engelska kapitalister och ha till uppgift att krossa varje försök av Amerikas arbetande folk att höja sitt levnadsstandard.

Vi ha alltid framhållit detta, nu vet varje arbetare att det är rätt vad vi säga.

Jag påpekade att goda utsikter finnes för arbetarnas fullkomliga seger, och hur skulle det vara annorlunda? Om det fordras så kunna arbetarna få varje liv i den industriella värden att stanna, och de komma nog att göra det, medvetna om att en skada till en är en skada till alla.

Carl Ahlteen.

Så naken och värnlös, med böjt huvud och beredd att underkasta sig, tror kapitalistklassen att arbetarklassen är. Redan närmar sig statens och kapitalistklassens snikna smutsiga fingrar för att riktigt säkert få tag om kedjorna. I bakgrunden lysa statsodjurets lömska ögon. Men akta er, vampyrer! Tag bort fingrarna! Drag tillbaka de smutsiga händerna! Just nu tänker arbetarklassen efter hur hans ryska broder handlade då staten allt för hårt ströp åt friheten! Nu samlar han sina krafter... tag bort fingrarna — anars!

"Revolt!"

Det dånar och brakar i väst och i öst, det glöder i slavarnas själar, snart ljuder revoltens befriande röst: "Upp, res Er, Ni pinade trälar!"

Nu arbetets jätte sig rustar till kamp mot hårda och fräcka patroner, nu samhället skakar i bävande kramp, nu ramla förtryckarnas troner.

Det gives ett ord, ett mäktigt och stolt, som tröst åt de trälade bringar: det väckande, manande ordet **Revolt!** som nu ibland massorna klingar.

Det ordet gav styrka åt tusende män som slet i Grottes kvarnar, och kvävdes det ljudet snart åter igen — omsider nu gryningen klarnar.

Revolt, du sköna, bevingade ord, giv styrka åt Grottes slavar! Låt frihetens blomster på hela vår jord uppspira på orättens gravar!

Lawrence.

Skall demokratin triumfera?

W. E.—hl.

Faran som ligger i demokratiens segertåg över världen blottrar sitt mest eklatanta uttryck i Amerikans in- och utrikespolitik under de senaste åren. Ett rikare fält att skörda tvivel om det s. k. massväldet skulle näppeligen kunna ernås.

Redan fransmannen Torkquerville, i sin år 1835 utgivna bok: "Demokratin i Amerika," insåg den skadliga psykologiska inverkan på individerna en dylik demokrati skulle medföra, ett förutseende vilket onekligen tagit realitetens form.

Hade han levat i dag skulle han mer än någonsin kunnat besanna sina anade farhågor.

Det sakas en stor man i alla land, en med en Ingersolls talformåga, med en Napoleons magnetiska inflytande över massorna och en Cromwells järnvilja och grova hänsynslöshet, en, som med den senare kunde och vågade säga: "Om kungen möter mig i en drabbning, så mördar jag honom."

I de basunerade demokratiska länderna äro förutsättningarna små för alstrandet av en sådan man, ty alla de egenartade skotten, vilka alla bibringa i skapandet av en sådan man och krigare klippas med största omsorgsfullhet av. Här för svara de "modärna" skolorna och kapitalismens veritabla knärackor, de besoldade tidningsblaskorna.

Detta sammelsurium av onda makter ha fört den ojämförligast ruttna och huvudlösa politik ett land någonsin fört. Om de sagt några ord med antydningar och riktningen i någon stor fråga, så ha de strax tagit dem tillbaka och gått i motsatt riktning.

De fördöma ett folk och en nation för vissa utförda handlingar, såsom t. ex. att tyskarna låta sina fångar arbeta; men samtidigt låta de sina fångar arbeta och då är allt gott och väl. De kunna ej starkt nog betona grymheten i Tysklands häjdlösa sänkning av båtar med "hjälplösa" kvinnor och barn, ingen frågar vad dessa kvinnor och barn hade i krigszonen att göra, men sänkes ett tyskt fartyg, då anses det vara en stor bragd.

I tid och i otid hör man tal om, de barbariska luftskeppsattackerna i London, och det är ett gränslöst barbari; men är ett barns eller en kvinnas liv värt mera än den fysiskt mera välförädlade ungdomens i trenchen? Förövrigt läsa vi om engelska attacker på tysk jord. Huru många barn och kvinnor som dödas under dessa tuga de försiktigt med.

Alla tyckas glömma att Tyskland är i krig med England och att barnen och kvinnorna ej äro objektiven för Zeppelinernas bomber. Amerika smickrar sig med att bygga 100 tusen luftskepp; männe de skola bli i stånd att på 12—20 tusen fots höjd kunna gallra ut de uniformerade männen från gossar, flickor och kvinnor innan de kasta sina bomber.

Det ligger i själva sakens natur att vara grym och hänsynslös i krigstid och de vilka tala om civiliserade stridsmetoder veta ej varom frågan gäller. De demokratiska ländernas stridsätt äro ingalunda mera civiliserade och humanitära än andra sidans, det är blott tidningsvrövel. Öga för öga och tand för tand — moralen är upphöjd och människans alla onda böjelser ha dragits fram och heliggjorts.

Man ser ofta huru i tidningarna skrives om soldaternas splendida moral, deras åtrå att genast få upptaga striden. Viljan och lystraden efter mord har nu fått samma betydelse som god moral. Skulle tilläventyrs samma goda moral vara rådande inom fiendens härar få de genast höra smädenamnet hunner, barbarer.

Denna orättvisa i bedömandet vittnar sannerligen ej om en obefläckad demokratisk renhet. Dessa lätta ihåliga andar med sina lätta dafana idéer, skola med kanonen genomföra sina ideal, som är pöbelns ideal, uppå andra folk, oavsett detta folk vill det eller ej.

Det torde ligga skäl i en undran över vilket som är av största skada, om ett land har ett plutokratiskt eller autokratiskt styrelsesystem. Det ena är lika svårt som det andra, och från arbetarsynpunkt äro alla regeringar lika förkastliga.

Om den tyske arbetaren slåss för sin kära käjsare och därmed begär den största dumhet en arbetare kan begå, så är det väl i alla rimlighetens namn en lika idiotisk handling att draga svärd för Morgan och de andra girigbukarna. — Vi ha lagt bort allt tro på dessa herrars frihetssträngtan. De blodiga arbetarstriderna strida alltför mycket mot ett sådant antagande. De mördade och levande brända offren i Ludlow-masakern, och alla de andra ännu varma liken vilka ligga strödda här och där, som i de sista dödsrosslingarna knutit sina händer samman i hat och hämnd mot sina förtryckare, de stredo för rättvisa och frihet var och en på sitt sätt och finga skörda lönen därför.

Denna demokrati för vilken nationen skall offra biljoner dollars och törhända miljoner människors liv är endast en skönare omskrivning av plutokratiens hjärtlösa spöke.

Det bringar blodet i svallning då man tillfullo ser de vägar som tillryggalagts i genomförandet av sina krigsplaner; hur stämningen arbetats upp; hur hatet häfats; hur patriotismen eldats, och tvingats på oss, hur de svarta kemiskt rena lögnerna uttalats från tunna och ljugande läppar; hur konskriptionen uppkom och blev lag; hur opinionen framtvings av de slugt beräknande och ärelösa skälarna, utan hänsyn till medlen, utan hänsyn till alla fattigas och förtryckta offer som blir affärens konsekvenser.

— — — När jag sist såg Morgans fotografi bar han ett välvilligt smil; när jag sist såg Rockefeller, log även han; men mannen som dömdes till fängelse i nekandet av brodermord, eller han som dömes och kliver ned i trenchen de se egendomligt sorgsna ut.

Nu blir tanken istadig och nu gör pennan hopp — jag kan ej skriva mer.

Vid klasskampens front

Reseminnen och strödda anteckningar från Allarm-turnén av Ragnar Johanson.

Anländ till Missoula, Mont., möttes jag av tidningsprässen som omtalade att jag blivit förbjuden tala i Butte. Men att polischefen givit sin tillåtelse för mötet, vilket retade borgarna.

Försök att ställa till bråk gjordes av en halvfull advokat som genom sitt svekliga uppförande lyckades få ordet. Han måste erkänna att föredraget var bra, och hade ej på något sätt stört honom, men att han inte i mitt föredrag (det hölls på engelska) hört vår ställning till kriget!! Han slutade med något patriotiskt fnoskel om att han ville ha svar: Ja eller nej, om I. W. W. stod bakom president Wilson. Det höll på att gå honom illa bland de många hundra "lumberjacks" som voro närvarande. Men han slapp. Jag svarade honom att vi fördrade att guvernementet gävo fria våra kamrater i Everett, sedan kunde vi överhuvudtaget börja diskutera frågan om I. W. W. stående bakom presidenten.

Provokationen misslyckades och de hundratal av borggardister som halvt druckna väntade på signal till anfall, finga gå hem med oförrättat ärende. — Dylika försök höra till ordningen för dagen härute där man redan lärt sig att I. W. W. ej kan sprängas på arbetsplatsen.

Fram och tillbaka reste jag sedan igenom. Spokane-distriktet, inom Idaho, Mont. och Wash. Njöt av en härlig natur och en allt starkare organisation. Fick även tydliga bevis på att det nuvarande kapitalistiska roffaresystemet ej betyder vare sig pietet eller hushållning. Milsvida sträckor av land med stubbar, utan växtlighet, ödsligt och nedslående. Jag kom också underfund med att det finnes tre olika sätt för värdesättning av de oändliga skogarna. Det är den drömmande poeten, timmerbaronen och skogsarbetarens. Våra skaldar har ju alltid utnyttjat "skogens sus" både för stämningsbilder och "nöddrim". Men såsom reell värde har endast den prosaiske kapitalisten alltid gjort sina beräkningar i antal dollar. Att skogen i det senare fallet ej är värd mera än i det förra vet var och en, värdefull i dollar blir den först då skogsarbetaren kommer dit och faller träden. Men då försvinner poesien, och det skall vara en dunderuskald som ska kunna utbyta "granarnas sus" med stubbarnas hemiska, tysta vittnesbörd om girighet och tyranni.

Den tredje värdesättningen kommer emellertid från den som ger värdet, skogsarbetaren, och han betraktar med kännaröga omgivning, branternas sluttning, distansen till floden o. s. v. finner han det överensstämma med ett ej allt för hårt slaveri ger han sitt uttalande förmildrande!

(Forts. å sid. 4.)

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år 75 cents. Lösnummer 5 cents. Aterförsäljare redovisa med 2½ cents.

Yearly subscription 75 cents, ¼ year 40 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2½ cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD

F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier and William Wiertola.

Organisationens utveckling i krigstider.

Man kan numera aldrig taga upp en av de dagliga tidningarna utan att man får se på första spalten å första raden långa klagolåtar från borgarpacken om I. W. W.-plågan, som de kalla den. Ja det är glädjande att se, det är bara början, det är endast i barn- domen. Ni arbetare som läsa dessa klagolåtar förstå nu allt för väl att I. W. W. är den enda organisation för eder, ty kapitalist- klassen erkänner öppet och villigt att det är deras största plåga.

Det är glädjande — arbetare — detta. Tänk nu är det endast en liten början. Hur skall männe- deras ton bli den dag de ha att taga på sig "overalls" och gå ut att skaffa sig sin mat.

I Ryssland sade naturligtvis kapitalisterna ingenting när hun- dra tusen sändes till Sibirien för att plågas till döds. I Amerika säga samma- sällskap ingenting när man dödar tusentals arbetare genom dåliga skyddsanordningar eller när tusentals små barn sväl- ta till döds, under det tusentals vagnslaster av mat ruttnar bort därför att man håller det för pro- fitens skull.

Nu när arbetarna taga lite nyt- ta av den efterfrågan som råder på deras enda vara, nämligen de- ras arbetskraft, då ropas det tysk- vänlighet, landsförräderi, och allt möjligt landstört.

Detta bevisar att det är ej ka- pitalets godhet mot folket i sin helhet utan det är deras hjärta som kommit i klämma, och det är kort och gott: — små möjlighe- ter till profit.

Hur skall det väl vara möjligt att kapitalet vill det bästa för det amerikanska folket?

Det amerikanska folket är ar- betarna, som upphöjt det land som nu berömmas av att vara matförråd för hela världen. Det- ta folk och I. W. W. är absolut ett och samma, det kan således aldrig förekomma några som helst förbindelser mellan dessa båda intressen.

I de fall där finnes arbetare som ännu ej anslutit sig till organisa- tionen, så är det därför att de ej ha kännedom om densamma, dess taktik och mål. I några fall kan det vara därför att det är så dåligt material till arbetare att de äro värdlösa för allt ädelt och uppbyggande.

Sådana som poliser och sträjk- brytare m. m. Sådant slödder kommer dock att ha det allt här- dare och hårdare för varje dag som går nu, ty det kloka tänkande folkets — I. W. W:s medlemstal ökas med stormsteg för varje dag som går.

Ett uttalande som gläder mig att se är ett av de dagliga tid- ningarna: det säges nämligen på tal om I. W. W. att det är ej

mera trupper vi behöva utan nä- got helt annat, vi behöva mindre I. W. W:s.

"Gläder det ej er ni ärlige rak- ryggade arbetare att höra dessa klagolåtar, det ger er en signal att gå ut och skaffa ett tiotal nya på varje arbetsplats. Det går lätt, var övertygad om det. Tag en av de dagliga tidningarna med dig och visa arbetarna det, till- fråga så samma arbetare i vad mån han haft eller har bevis på att kapitalet vill hans bästa.

I varje fall skall du få det er- kännandet att han är medveten om att kapitalet aldrig velat ho- nom något gott, men att orsaken till att han ej deltagit effektivt i kampen är därför att han trott att han varit ensam, eller att de metoder vi framhållit äro ineffek- tiva.

Nu finnes ingen grund för dy- lika påståenden längre, ty det er- kännas ju tydligt att det ej fin- nes någon möjlighet att hålla I. W. W. stängin. Att det är till skada för kapitalet och till nytta för arbetarklassen faller av sig självt.

Om arbetarna arbeta för en av- löning av \$3.00 om dagen och sli- ter som ett djur i tio och mera timmar, och han sedan blir med- lem av organisationen, och i före- ning med sina kamrater går ut på sträjk och genom denna massak- tion lyckas att nedkorta arbetstid- den till åtta timmar jämte höjan- det av lönen till \$5.00 om dagen, så är väl detta bevis nog att or- ganisationen gagnar arbetarklas- sen och skadar kapitalet, och på grund därav är det lätt förklar- ligt att dessa klagovisor som vi dagligen se i de kapitalistiska tid- ningarna är ett direkt bevis på att vi äro på rätt väg.

Låt oss nu alla arbetare se er: man svära en dyrbare ed, att ej vilja förrän vi gjort varje ar- betande man värt namn av dylik, till medlem av organisationen, och ej som medlem till namnet endast, utan en medlem som för- mår att få det pack som nu ro- par tyskvänliga till de organise- rade arbetarnas försök att för- bättra sin ställning, skrika sig hessa. Vårt mål är arbetsklas- sens kontroll över produktionen och distributionen, och mottag vår dyrbare ed, vi komma ej att stanna förrän vi vunnit detta vårt mål.

Nu alla som en till värdet.
Carl Ahlteen.

TILL ALLA MEDARBETARE.

Hädanefter KAMRATER sänd alla meddelanden, bidrag etc. till Red. under adr.: P. B. 179, Min- neapolis, Minn.

Politisk versus indust- riell solidaritet.

"Samhället är uppdelat i två klasser: en minoritet som är i be- sittning av allt; en majoritet som saknar allt." — Condissirant.

Arbetarrörelsens organisati- oner uppdelar vi i två, politiska och ekonomiska. Under de förra kom- na reform politiska, vilka ha re- former på sitt program, och re- volutionära politiska, vilka äro re- volutionära i program och taktik. Under de senare komma in- dustriella och kooperativa, båda enbart ekonomiska.

De reform politiska ha på sitt program: "Arbetets frukter åt dem som arbeta. Allmän, lika och direkt rösträtt. Yttrande-, tryck- och församlingsfrihet. Försvars- bördans lättande; 8-timmars dag; Folkförsäkring; Rättvist skatt- system, etc."

Hur dessa reform politiska par- tier (socialdemokrater) tolka punkten "arbetets frukter..." kunde framhållas många exempel.

Branting begärde en gång och erhöill 900 kr. löneförhöjning om året. På samma möte nedsattes Stockholms Folkets Hus' skur- gummas månadslöne med 15 kr. När Bebel dog lämnade han ef- ter sig en stor förmögenhet. När miljonären Singer dog sörjde Berlins socialdemokratiska ar- betare honom djupt, emedan han tillhörde deras parti. Att han var en parasit, som utsög sina svält- avlönade sömmerskor, kunde Ber- lins arbetare inte förstå, och de följde honom i tusentals till gra- ven.

Vidare se vi ju dagligen huru kvickt arbetarna själva kunna byta om idéer då de komma in på den politiska banan. Exempel från Skandinavien och andra län- ders socialdemokrati, äro talande bevis härför. Från socialistpar- tiet i detta land likaså. Vi ha Meyer London, Spargo, Russell, Benson, Simons, Gaylord, E. J. Brown m. fl.

Vid värdesättningen av dessa reform politiska partier, sjunker den ned till noll. Vad kan poli- tisk solidaritet här tjäna till, då knappast någon av dess punkter berör socialismen.

De vill rösta in det socialistis- ka samhället. Kunna vi då verk- ligen tro att den andra klassen skall så lätt uppgå sin ställning? Det pekar då åtminstone inte dit- hän att dessa blivit mera huma- nistiska. Tvärtom. Och social- demokrati, eller socialistpartiet i detta landet, om man så vill, ha inte lärt arbetarna att möta våld- den. Det nuvarande kriget är ett avskräckande exempel därpå.

Jean Jaurés — om det är sant: — yttrade 48 timmar före han blev skjuten, vid ett möte i Paris, följande karaktäristiska sats: "Vi hava, till min stora sorg, in- te organiserat arbetarna på det industriella fältet kraftigt nog, så att vi kunna säga: "Det skall inte bli något mordande!" (Den enda gång Jaurés antagligen var ärlig; han hade ju alltid förut framhållit den parlamentariska metoden.)

De revolutionära politiska par- tierna äro egentligen uppdelade i två, de antiparlamentariska och de parlamentariska. Till de för- ra räkna vi ungsocialismen i Skandinavien. Dessa ha visser- ligen utvecklats och antagit kla- ra ståndpunkter, så att de äro an- tiparlamentariska försvarsnih- listiska, och, liksom den gamla "Internationalen" satt den ekono- miska frågan som huvudfråga. Men man måste dock säga, att de i likhet med socialdemokratin står handfallna emedan de för- summat att organisera ekono- mistiskt.

Till de senare (de parlamen- tariska) skola vi, emedan de själva jämt betonat att det är ett revo- lutionärt politiskt parti, räkna Socialist Labor Party (S. L. P.) här i Amerika. De säga sig ha ett revolutionärt program och taktik, men tala ändå jämt om solidaritet vid valurnan — poli-

tisk solidaritet. Detta parti har också satt den ekonomiska frågan som huvudfråga, och därför tala de också om industriell solidari- tet, men många av dess medlem- mar hålla dock ej medlemskap in- om den industriella organisati- onen, vilken de som sagt framhå- la som det huvudsakliga.

Näval, kunna de reform politis- ka och de revolutionära politiska partierna genomföra någon avse- värd förbättring för arbetarklas- sen? Helt säkert inte. De besitta ju ingen ekonomisk makt.

Så komma vi till de enbart ekono- miska organisationerna som vi uppdelar i industriella och koope- rativa.

Om vi ser på samhället sådant det är — ej genom färgade glas- ögon — skola vi finna, att för ge- nomförandet av ekonomiska för- bättringar fordras en fullständig och enhetlig organisation och systematisering av all produktion och distribution, och då den- na uppgift är av ekonomisk — ej politisk — natur, bör det ge- nomföras av en ekonomisk orga- nisation. (Ekonomisk benämnes den väksamhet med vilken män- niskan skaffar sig och brukar de medel som äro nödvändiga och tjänliga för att tillfredsställa sina lekamliga behov.)

Vi veta, att arbetarklassen är ekonomiskt beroende av dem som innehava produktionsmedlen, ty dessa äro människornas andliga och materiella betingelser.

Arbetarklassens ekonomiska fri- görelse bör därför vara det stora mål, till vilket en politisk rörelse måste bli av mycket underord- nad betydelse. Försök att erövr- detta mål hava hittills misslyc- kats, och detta till följd av bris- tande industriell solidaritet mel- lan olika avdelningar av arbetar- na i varje land och bristande samarbete mellan de olika län- derna. Därför bör de sluta sig tillsammans starkare än någonsin utan hänsyn till yrke, färg, ras el- ler nationalitet.

En organisation som kan ge- nomföra samhällets ekonomiska förändring är den industriella revolutionära, vilken ej binder sig vid avtal, kontrakt eller skil- jedom; ty genom att gå med på sådant har arbetarna också givit ett tyst erkännande av exploate- ringens berättigande, på samma gång han låtit binda sin hand- lingsfrihet, så att han icke kan begagna sig av alla tillfällen, som ges, för att slå till och förbättra sin ställning.

De gamla fackorganisationerna ha, på grund av dessa bindande avtal, som de hålla heliga, och deras skrämsliga organisations- form, avhänt sig all sin rörelse- frihet och råkat totalt i händerna på exploatorerna.

Den revolutionära industriella organisationen — här i Ameri- ka representerade av I. W. W. — hävda fullständig rörelse- och handlingsfrihet, och i det de ej ha avtal begagna de sig av alla till- fallen att tillkämpa sig fördelar. Inga avtal, utan permanent strid mot exploatorerna, se där vår lösen. (Vi skola senare be- handla detta ämne vidare.)

Arbetarna skulle vara organise- rade vid produktionen och distri- butionen, eller för att göra det lättfattligare: de skulle vara or- ganiserade i gruvorna, fabriker, skogarna, dockorna, i lantbruks- och transportindustrin, etc., i en- hetliga industriella organisatio- ner, som voro förberedda för na- tionell såväl som internationell enighet.

Om vi följa denna tankegång och draga logiska slutsatser, samt sätta handling bakom genom att själva gå in i de industriella or- ganisationerna, så se vi tydligt att detta leder till industriell soli- daritet; en handlingens enhetliga solidaritet som vid det här tillfäl- let skulle kunna säga: Det skall inte bli något mordande! Och som kunde upphäva privatgän-

derätten till jorden och produ- ktionsmedlen, samtidigt som sam- hallets sociala omvandling ju på- börjades.

Detta är den revolutionära in- dustriella organisationens uppgift. Medlet är Industriell Solidaritet.

Så några ord om de kooperati- va organisationerna. Dessa kun- na ej, som somliga kooperatörer tro, konkurrera ihjäl kapitalister- na, men man kan dock räkna med kooperationen som en betydelse i kampen.

Om vi sätter upp Industriell Solidaritet som högsta märke och håller den helig, så att vi inte bryta mot oss själva eller vår klass, skola vi förhindra krig och bli i tillfälle att skapa största möjliga lycka och frihet åt alla människor. Detta sker genom an- slutning till de revolutionära in- dustriella organisationerna, men ej genom enbart uttalanden i "favör" av desamma.

E. Mattson.

Rockford-kamrater- na dömas till 1 års straffarbete

Speciellt till Allarm.) Ett hun- dra tjugoen (121) unga arbetare, medlemmar av I. W. W., I. O. G. T. och S. P., dömdes i Freeport, Ill. d. 5 juli för registreringsvä- gran till 1 år och 1 dag straffar- bete.

Domare Landis från Chicago, utfärdade domen.

De dömda sändes omedelbart med extratåg till Bridewell ar- betshus i Chicago, där de, för att ha följt sina samvetens röst och nekat att bli mördare, skola tvångsarbetsas i 366 dagar.

Amerika sänder alla huma- nitära människor till straffanstäl- tar. Typiskt för det "fria" Ame- rika, som säger sig slåss för fri- het och demokrati!

Dagtidningarna veta att med- dela, att redan i dag (första mor- gonen) kördes fångarna upp kl. 6:30, marscherades till köket, för att avhämta frukosten, som be- stod av fyra skivor bröd och en mugg svart kaffe. Kördes så in i cellerna för att där intaga "mål- tiden." Kl. 7:30 börjades arbetet — det hårda tvångsarbetet.

Vi ha ännu ej kunnat få träffa någon av dem. Skola med all kraft söka lindra deras lidanden (om vi bli tillättna!) Mera se- Ed, Mattson. dan. I hast.

Kapitalistlögner

I de senaste dagarna ha kapita- listtidningarnas läsare -hugnats med berättelser om att I. W. W. väksamhet är ledd av tyskt kapita- l och tjänar tyska intressen. För ej så länge sedan berättades det att flere hundra miljoner "gold bars" skickades från Eng- land till J. P. Morgan & Co., Wall Street, New York.

Det är engelskt kapital som placeras här för att till det ytter- sta utsuga Amerikas arbetare.

Nu när skyhöga matvarupriser hindra arbetande-män och kvin- nor att köpa en tiondedel av vad de behöva för att uppehålla livet, och på grund därav tvingas att revoltera emot detta, då är det tyska kapitalister som stå bakom.

Hur skall det vara möjligt att uppehålla livet på arbetarklassen nu när livsförnödenheterna gått upp 70% under det att kvinnor fortfarande arbeta för \$5.00 i veckan och män med familj för \$12.00 och under.

Detta tvingar fram revolt, och välkommen. Låt det heta tysk- vänlig handling, det fästa vi oss ej vid bara vi vinna lysande re- sultat.

Okonsekvensen med påståen- det är stort, i synnerhet nu när man talar om fullkomlig Engelsk blockad.

En lärdom till alla arbetare bör det vara att se kapitalet tvingat till detta lögnmakeri, ty något måste vara sjukt på någon plats.

Det bör lära eder att I. W. W. är den enda organisationen för eder, när den är så fruktad av kapitalet.

C. A.

Seattle-brev

Ja, här i Seattle och staten Washington har det varit och är spännande tider på alla sätt.

Vädrats makter ha varit onä- diga och gråtit hela vintern. Det har regnat och snöat nästan varje dag för sex eller sju månader. Först i juni är vädret bättre, dock icke varmare än att personer an- vände vinterrockar på midsom- mardagen.

Borgmästaren för Seattle jäm- te polischefen och andra högt uppsatta personer voro arresterade förra vintern och anklagade för att ha beskyddat en ring som importerade rusdrycker. Staten Washington är nämligen torr. De hade sin rättgång på samma gång, och i samma byggnad som rättgången för I. W. W. med- lemmanne från Everett pågick.

När I. W. W. medlemmarne blevo nedskjutna i Everett den femte november, var denna borg- mästare den ende överklassare som hade ett gott ord att säga för I. W. W. Och det är möjligt att hans uttalade sympatier åt det hållet hade något sammanhang med hans arrestering.

Emellertid kan man tänka sig vilket inträffe dessa två rättegångar skulle väcka. Människor- na stodo i kö hela dagar på två håll. En grupp för att komma in till I. W. W:s rättgång och en kö för borgmästarens. Tidnin- garne glömde bort krig och mord för veckor. Borgmästaren och hans medanklagade blevo fri- kända.

Om arbetsgivarne och myndig- heterna trodde att de skulle skrämma arbetarne från att orga- nisera sig i I. W. W. med den taktik de använde i Everett, så ha de storligen misstagit sig. Det värkade raka motsatsen. Arbeta- re började genast ansluta sig, och gamla medlemmar som voro ef- ter med betalningen, betalade upp. Många socialister, som för- ut endast uttalat sin sympati för industriell organisation, blevo medlemmar och började agitera för I. W. W.

Före november 1916 hade I. W. W. endast en sekreterare i Seat- tle. Nu äro nio sekreterare an- ställda i Seattle, och dessutom maskinskrivare och bokhållare. Dessutom har sekreterare plase- rats och samlingslokaler öppnats runt om i småstäder där skogsar- betare samlas. Organisationen vinner också medlemmar i för- hållande till antalet sekreterare. På många arbetsplatser såsom vägbyggnader och skogskampar äro alla arbetare medlemmar. Och många småstrider ha förts i det tysta som slutat till arbetar- nes fördel.

Att detta kan förekomma är egendomligt på arbetsplatser där ingen för ett år sedan tordes nämna I. W. W., för fruktan att få avsked.

Ingen vill påstå att all denna framgång har kommit endast ge- nom händelserna i Everett. Men det skall framhållas att framgån- gen existeras trots Everetthändel- sen. Därigenom finna kapita- listerna ut, att, när tiden är mo- gen, kunna de icke hindra I. W. W. framgång genom att skjuta eller kasta några av dess med- lemman i fängelse.

I självaste Everett ha arbetar- na organiserat sig så pass i I. W. W., att de nu kontrollera ham- nen, och för någon vecka sedan tilltvungade de sig en förhöjning av betalningen från 40¢ till 65¢ i timman. På varenda fabrik och sågverk finnes medlemmar. Rag- nar Johanson talade på en fäst i Everett på midsommaraften, och därvid lade vi märke till att var- annan person bar I. W. W. mär- ket i rocken.

Arbetsgivare och lagstiftare ha också nu börjat fundera på vad de skola taga sig till. Borgartid- ningarna diskutera frågan. Och alla äro de överens om att I. W. W. skulle icke finnas till. Men ingen synes veta vad att göra. Det är nog litet svårt för dem att stänga I. W. W:s lokaler på lag- lig väg. Och för övrigt, vad skul-

le resultatet bli? Se det är frågan.

Något måste dock göras. Någon påminde sig att för några år sedan inträngde Förenta Staternas soldater och matrosar på socialisternas och I. W. W.'s lokaler i Seattle, kastade ut de innevarande och slog sönder allt de kunde komma över. Det var ju en fin idé. Man fick det utträttat utan att de store syntes som stodo bakom. Man måste försöka det igen.

Så det var överenskommet att den sextonde juni skulle soldater och matrosar storma I. W. W.'s lokal i Seattle. Men det gick icke bättre än att I. W. W. fick reda på det långt i förväg. Och I. W. W. gick till borgmästaren och rådgjorde om saken. De båda krigarna kunde därför icke överrumpla I. W. W. den gången. De lyckades icke intränga i lokalen ehuru de försökte från två sidor. Poliser fanns även tillhands i mängd som avstyrde dem.

Emellertid blev en soldat skjuten i benet, och detta togs som en ursäkt för att arresteras alla som för tillfället befunno sig i lokalen. Därpå satte polisen lås för dörrarna och vaktade platsen tills på måndagen, då I. W. W. tog platsen i besittning igen. Under tiden, berättade tidningarna, hade polisen undersökt lokalen tre gånger för att söka finna vapen och antimilitaristisk litteratur, men icke funnit något. Femtiotvå medlemmar av I. W. W. voro arresterade, och de blev lössläppta dagen efter, utom tio som blevo kvarhållna för att de ej registrerat. Det kriget misslyckades således.

Nu i veckan har en kommitté av farmare och sågverksägare varit uppe hos guvernören och svurit på att något måste göras för att stoppa I. W. W. Om icke tillräckliga lagar finnes, måste nya stiftas. Och tidningarna instämmande.

Men — man är icke säker. Man kan icke ge sig fan på att lagar hjälpa. Så långt har det gått. Ty, om det blir tiotusenden som bryter lagen, vad då?

Vårt kära A. F. of L. borde väl komma in i det här brevet också, annars blev det icke fullständigt. Låt oss då omtala att A. F. of L. sträpkade på tvättinnrättningarna här i staden. Utkörarna hade ett kontrakt med arbetsgivarne som bestämde, att när en utkörare slutade skulle han för viss tid ha sin efterträdare med för att visa kundkretsen och hur att utföra arbetet. Utkörarna sade därför till arbetsgivarerna flera veckor i förväg när de skulle gå på sträjk, och så tog var utkörare sin efterträdare, den blivande sträjkbrytaren omkring staden och lärde honom yrket. Vad sägs om det?

Om vi skola säga något om skandinaverna måste vi ge kvinnan hedersplatsen. Ett par möten voro anordnade för de skandinaviska tjänsteflickorna med kamrat Johanson från Chicago som talare. Efter andra mötet bildade de en tjänstekvinnornas organisation med anslutning till I. W. W. Heder åt dessa kvinnor och må de icke förlora modet om de möta en liten motgång.

Ätminstone bland skandinaverna har det visat sig att det kvinnan går dit går mannen. När kvinnan går i kyrkan går mannen efter. När flickorna bli godtemplare bli gossarne så även. Och nu hoppas vi att de kvinnliga medlemmarna av I. W. W. leda ungdomarna in på samma väg.

Ragnar Johanson har vistats i Seattle med omnejd en längre tid och hållit föredrag. Kamrat Johanson har här varit allmänt omtyckt, och han rekommenderas på det bästa till platser där skandinaviska möten kunna anordnas.

Dock är det ovisst om han någonsin kommer tillbaka hit till fjärran västern, emedan en dag när han var ute och gick så mötte han en stor björn på vägen. Och det går många björnar lösa här i staten Washington.

S. G. J.

Revolution

Hör an, ni som döden predika, som frossa i fromma tal om himlen, där alla bli rika, och jordens fattiga dal! I dag stå folken i hjälmar, i år står världen i lågor och länder ligga i grus — hör an, ni svansade skälmar, och svara på fräcka frågor, ni lysande lärdomsljus!

Vem svarar i dag, när ni skria i rymden med böner om fred? Vem mäktar i dag befria vår värld, gudomlig och vred? Vem reser i dag en stege i skyn, där den väldige vakar? Är himmelska tronen tom? O tro för de lytte och fege! O kraft för kvinnor och krakar! O dryck för den krankes gom!

I hundra år och i hundra er tro trumpetades gällt — men börja mörsarna dundra ni tiga stilla och snällt. När världen däsar och blundar ni äro tappra att gala och höja på torgen er röst — när Krig och förödelse stundar ni bliva strax neutrala och söka i bönerna tröst.

Närhålst mot mörker och fasa sprang opp en ljungande man, begynte ni ryssa och rasa och ropa på bål och bann. O tro, som kan döma och döda de djärva, som tvivla och mena att vatten ej kan bli vin, att jungfrur ej kunna föda och ändå vara så rena som pärlor i låsta skrin! —

Nu nickar den Gamle på stolen och ånglarna bocka och gå åt sidan för Satan och solen. Låt gryningsklockorna slå! Nu är ej tider att sova, ty kampen kräver vår styrka och röster ropa: Gå med! Vår kamp blir en morgongåva, vår morgongåva en kyrka och kyrkan all världens fred.

När byggdes borgar, med böner på knä vid en drömmars kors? Vi äro sökars söner, vårt blod en störtande fors. Hör an, ni som döden predika! Nu kasta vi glatt vår tärning och slåss för den nya tron och lova att aldrig svika vår Gud, som är Vilja och Gärning och stundom Revolution! Harry Blomberg.

Freeport 5te juli 1917

Alla kamraterna som nekade att registrera i Rockford, Ill., blevo i dag dömda till ett års fängelse i "Bridgewell", Chicago. Nästan alla ha blivit ofrivilligt registrerade.

Vi alla önska Eder på utsidan all lycka och framgång. Om ett år äro vi antagligen ute i kampen för friheten igen. Och nu till sist farväl.

Leve I. W. W., den enda klassmedvetna organisationen för arbetare. Sev.

Profittjuvarna i Rockford njuta antagligen nu en liten stund enär deras hyrda liga, staten, har för en tid av ett år instängt våra präktiga kamrater.

Vi svära dock en dyr ed på att deras njutning ej kommer att bli så långvarig.

Hämnens tunga moln svävar över deras huvuden.

Vi ha medlen i våra händer och de skola användas.

Vår mission är att erövrade vad som blivit fränstulet oss. I. W. W. är arbetarna, medlemmarna, och så länge stöld pågår födas tusenden nya kämpar, och våra nu instängda skola snart komma ut i livet och striden igen.

Segern är vår! Varen vid gott mod kamrater, lederna tätna!

Bäven ni utsugare, ty snart är uppgörelsens timma här. Red.

Arbetarkvinnan, kriget och socialismen

Av Hilma Hovstedt.

I.

Det har gått många dagar fram i tiden sedan arbetarna för första gången lyssnade till befrielseorden det nya evangelium som slungades ut i världen: "Proletärer i alla land förenen eder, ni har ingenting att förlora utan edra bojor, men en värld att vinna".

Vi vet med vilka känslor dessa lösenord blivit mottagna hos arbetarna, som förstätt, att i dessa ord ligger räddningen för dem från fysiskt och andligt elände. Men å andra sidan ha vi också sett hur de maktägande och arbetsgivarerna på allt sätt ha sökt att förhindra arbetarrörelsens frammarsch och tusentals arbetare ha blivit utkastade till svält och umbärande just därför att man ville neka dem rätten till organisation för sina livsintressen. Trots detta har dock arbetarrörelsen utvecklats sig och i dag stå rätt många tusen organiserade under socialismens röda fanor.

Men säkert är, att vi skulle varit mycket längre framme ifall vi inte glömt något mycket viktigt: att ta kvinnorna med!

Det är först nu på senare åren som man kommit underfund med att det inte blir något helt med arbetarrörelsen förrän vi få kvinnorna med, och det är självklart, att så länge halva mänskligheten stretar åt ett håll och den andra åt ett annat så kan det inte bli något helt med arbetet.

Mången invänder ju, att kvinnorna och arbetarrörelsen, kvinnorna och socialismen, ha intet med varandra att skaffa. Hon skall sköta hemmen och fostra barnen. Men jag frågar, hur skall hon väl bli en god uppfostrarinna när hon inte känner till den nya tid, den friska vind, som blåser in över världen, över arbetarklassen? Nej, vad vi behöva är tänkande, intelligenta, vakna kvinnor som vid sidan av hem och skolor skall fostra barnen till fria, lyckliga, tänkande och goda människor och som kunna stå vid människans sida, inte som en försädd och förtrampad slavinne, icke som sträjkbrytarmaterial, ej som en oorganiserad konkurrenshop, utan som en organiserad, ur prästers och fri-micklars garn befriad, förfriad och värdig jämlike i kultur, i organisation, i socialt medvetande och inträse. Endast dumheten eller argheten kan därför neka till att socialismens förverkligande, att framtidens stora mål är i stort beroende av arbetarkans, kvinnans frigörelse, organisation och upplysning.

Ser man historiskt på kvinnors ställning i samhället är det en enda lång mörk natt man blickar in uti. Alla poetiska utgjutelser till trots, har kvinnan hos de flesta folk, de begåvade ariska folkstammarna ingalunda undantagna, intagit en mindre värdig samhällsställning, ansett såsom en människa ej jämbördig med mannen. Så hos judarna och Eufratfolken, så hos de gamla grekerna och romarna, så i medeltidens germanriken, så ända in i vår tid.

För kvinnans skull har mannen ofta nog knutit handen till slag, dragit värfjan och höjt glas, men till sin like har han aldrig velat göra henne. Han har ensam hållit härskarstaven, och om icke till namnet så i verklig-heten har kvinnan samhälleligt varit mannens mer eller mindre fria, mer eller mindre mäktiga slavinna. Och detta icke blott till sin egen utan till hela det mänskliga släktets skada och försenad utveckling och framåtskridande. Inga omständigheter ha varit så ägnade att konservera dumheten och orättfärdigheten i världen, att stuka andens växt, att hindra frihetens och ljusets seger som kvinnans ekonomiska, sociala och politiska ofrihet under årtusendens förlopp.

Kvinnans halvt till natur vordna bundenhet och beroende har legat mänskligheten som en fruktansvärd black om foten, har haft sin stora andel i de hundrade misslyckade anloppen mot de maktägande klickarnas och klassernas förtryck, mot det andliga mörkrets oerhört långa triumfdag. Fruktansvärt har kvinnans träldom hämnat sig på folken. Hur ser vi icke än i våra dagar solidaritetens idé hos henne förbleknat, hur frihetens ande förkrympt, hur ljusets eld brinnar med svag och flämtande låga!

Kvinnans förtryckta ställning i samhället har sin upprinnelse i barbariet, stammar från den tid då den erövrade krigaren gjorde den erövrade kvinnan till sin främsta privatägendom, liksom han gjorde sina besegrade fiender av manligt kön till sina liv-egna träl-ar. Och under förövändning av skydd under havandenskapet och digivningeh, övertog han omsorgen för både kvinnans och barnets existens och plikten att vaka över dem gent emot omgivningen. Här lades grunden till kvinnans beroende jämte grunden till den arbetsfördelning som i stort ännu finnes. Att den förvärvande verksamheten tillföll mannen och den bevarande kvinnan, vilket blev fröet till den nu så föräldrade men seglivade fördömen om "världen som mannens hem och hemmet som kvinnans värld". Klara Zetkin skriver i sin bok om "Arbeterskorna och nutidens kvinnofråga":

"Sedvänjor och religioner dröjde ej att helga vad våldet skapat, genom ett sken av evig rättvisa. Kvinnans svaghet och underordnande blev under århundradens lopp till en samhällsdogm, till en oomkullkastlig grundåskådning, på vilken byggdes upp ett helt system av kroppsligt, andligt och moraliskt förtryck. Man härledde kvinnans ringare värde ända ifrån sagan om syndafallet genom Evas skuld, ja ur läran om askesen, som lät kvinnan framstå såsom den syndfulla, onda principen, såsom det största hindret på vägen till saligheten; och man fick också fram ur detta kvinnornas plikt att vara männen lydiga och underdåniga.

Liksom den teologiska världsåskådningen har låtit skaparen framställa oxar för att människan skulle få äta bifstekar och bära oxladerstövlar, likaså kände de flesta filosofer och lagstiftare intet annat mål för kvinnans utveckling än att hon skulle finnas till för den verkliga människans, d. v. s. mannens behov.

Men tiden gick och maskinen föddes och med den en revolution så genomgripande som ingen tillförr och vars slut skall se en rakare, friare, stoltare mänsklighet bebygga jorden. Maskinkraften började ersätta muskelkraften och möjliggjorde därmed arbetskraft utan stora kroppskrafter. Och ågarna av maskinerna och fabrikerne valde, för att få billigaste arbetskraft och högsta profit, kvinnorna och barnen. Varje framsteg i tekniken drev skaror av män ur verkstäderna och fabrikerne och skaror av kvinnor in i fabrikerne, ut på arbetsplatserna. Ville icke mannen se sig hemfallen åt arbetslöshetens fasor såg han sig nödsakad att prassa ner sina löneanspråk till sina kvinnliga konkurrenter. Men så snart han gjorde detta var han ej i stånd att föda sin familj och hans hustru och barn voro nu i sin tur tvungna att söka arbete. Så prässade kvinnoarbetet oupphörligt ned männens löner och så drev männens minskade arbetsförtjänst oupphörligt kvinnorna ut i arbetet och gör det än i dag. Det var sannerligen icke lätt sinne, icke heller motvilja mot verksamheten

Från Rockford, Ill.

I Allarm för den 1 juli talade vi om handlingar som blev gjorda efter mönstringsdagen i Rockford, nu vilja vi tala om de hem-ska och orättvisa domar som myndigheterna ha givit våra unga kraftiga kamrater. Den 5 juli blev i Freeport, 113 friska kamrater dömda till ett år och en dags straffarbete i Chicago. I Bridgewell, den 6 blevo 8 andra dömda till samma straffanstalt, och en hel del ha inte fått sin dom ännu. Kamrater! när ni läser dessa rader så stanna lite och tänk! Fråga dig själv: vad orsaken är till vad som skett, att våra ivrigaste och entusiastiske kamrater inom I. W. W.; I. O. G. T. och Socialistklubben i Rockford fått en så hård dom, de som sålde och spridde våra tidningar, de som sjöngo våra vä-

kande sånger, de som deklamerade och de som offrade tid och pengar för vår sak, att för arbetarklassens frihet. Tänk på de familjefäder som nu offrade sig, där en av dem hade ett 6 veckors gammalt barn, och en annan av dem ett barn på 11 dagar; en tredje har 2 barn och väntar den tredje komma till världen.

Kamrater, ni som har ögon att se med, öron att höra med, tänk på om du vore med i detta hem-ska kval som dina kämpande kamrater nu får utstå. Stanna hos dig själv och gör en undersökning, tänk på kapitalistpräsen hur den har hetsat genom dynamit-historier m. m. Chefen Bargren säger att en av de stic-kor dynamit han sett vid I. W. W. Hall å State St. var stark nog att spränga "Courthouse" i luften. Vi vill påminna om affärsmännen å 7 St. som påverkade så att I. W. W. möteslokal blir stängd den 1 augusti. Ni som inte är med oss i striden, tänk över vad som nu är gjort. Ni djävulska domare, lagvrängare och mördareliga, vi hata eder av vår kropps fulla kraft. Ni som stympar och plundrar varje känsla till frihet. Ni kapitalister och politiska skojare, ni här skulden till kriget, till fattigdom, okuunighet, prostitution och allt lidande som finnes i värld-

i hemmen som drev kvinnorna och driver dem alltjämt in i fabrikerne, det var nöden, den hårda nödvändigheten som gjorde det, det var fattigdom och längtan efter oberoende.

Redan 1839 voro av alla Englands textilarbetare mer än hälften kvinnor; tjugo år senare hade de manliga fördubblats, de kvinnliga fyrdubblats; efter ännu trettio år var den kvinnliga ökningen åtta gånger större än den manliga. Var helst maskinen håller intåg mobiliserar den kvinnorna. Enligt alla kulturstaters folkräkningar och yrkes-siffror framgår, att kvinnoarbetet alltjämt ökas hastigare än det manliga arbetet, ja till och med hastigare än den kvinnliga befolkningen själv tillväxer. Tyskland har redan över 7 miljoner industriarbetande kvinnor, Sverige omkring 100,000. På varje 100-tal arbetare kommer, enligt tysk statistik, 36 kvinnor inom industrien. Det mest betecknande för det kapitalistiska samhället är dock att så många gifta kvinnor drages in i industrien. Skulle det vara någon mening i dess samhällsbevarande karaktär skulle det åtminstone förstå att skona den gifta kvinnan för barnen och hemmet. Men den kapitalistiska utvecklingen tar ingen hänsyn till vare sig hemmets upprätthållanden eller barnens vård och dylikt. Den sliter modern från barnet, utan att fråga efter huru det vid moderns frånvaro har det, om det lider nöd, om det förvil-das, om det dör. Den känner intet ansvar, den vill endast ha den billigaste, den medgörligaste arbetskraften, så långt det är möjligt att få den.

Ni som mördra män, kvinnor och barn inom industrien, tror ni inte, att domen en gång skall falla över eder? Jo förvisso. Men, för att kunna bli domare över denna liga, måste vi lära oss att använda makt. Vi ha makten, felet ligger i att vi ej lärt oss förstå hur att använda densamma. Samma med en elefant som ledes av en liten gosse. Elefantens styrka är tusen gånger större än gossens, men han vet ej huru att använda densamma. Vi äga samma styrka mot kapitalet som elefanten mot gossen. Endast en sak bör läras och det är konsten att handla gemensamt. Hade vi när kamraterna här i Rockford blevo arresterade, sagt att vi arbete inte en minut för än dessa komma ut, så hade de alldeles säkert kommit ut, de hade då ej ens kommit på förhör, mycket mindre blivit dömda. Det enda sätt på vilket arbetarna kunna lära sig att medelst makt tillvarataga egna intressen är att i förening med andra göra densamma inom ramen av arbetarnas enda organisation I. W. W.

I. W. W. lever i Rockford ännu och kommer aldrig att dö, det finnes en gnista kvar som aldrig kan släckas hur hårt motståndet än bliver. Vi behöva dock hjälp för att få gnistan till en lågande eld över Rockford. Därför kamrater över hela landet, ha ni samma tanke som jag så kom hit och hjälp oss, här är gott om arbete. Striden för tillvaron gäller oss alla. Organisation är makt.

H. E.

Upplysning. om vad?

"Det tar lång tid, mycket studier och ett flitigt läsande av vår tidning (Arbetaren) till att lära känna och förstå socialismen och klasskampen." — Så ungefär var slutklämmen i ett socialistiskt föredrag jag härom dagen var åhörare av. Ja, det var fadren också! Är det en så svårfattlig fråga att lära känna teorierna endast, tänk då på förverkligandet av densamma. Vilken ofantlig tid det kommer att fordra. Några hastiga omvälvningar skulle efter det att döma icke kunna förväntas. Vi ha icke studerat tillräckligt.

Och jag som tänkte att socialismen eller klasskamp-idéerna borde vara så enkla och lättförståliga som möjligt för att därigenom — som ämnat är — fortare tränga ut till massorna?

Ånej, det tar år av studier, säges det. Kan det vara socialismen för oss "obildade arbetare." Att genom läsning av gamla luntor och böcker, genom akademiker, genom nationalekonomer och professorer lära förstå att det härskar våld och orätt här på jorden, lära förstå att vi tillhör den klass som är under öket. Måste det ovillkorligen läras den vägen?

Vad var det för en känsla som föddes — när vi som barn vid 10—14 års ålder, många kanske tidigare, tvingades in i industrien, i hårt arbete för att göra skäl för vår existens; — när vi åthutades och nedskäldes från alla håll och kanter, trumfades fulla av "kristendom av lismande präster och skollläre, — och slutligen med våld tvingades in att lära försvara detta sköna system. — Ja, vad var det som vaknade? Måne icke vårt förstånd och vår tanke. Började vi icke förstå att vi voro komma på samhällets skuggsida. Och började vi inte fundera på en utväg från förtryck och översitteri? Det hopp som då vaknade, den känsla som då föddes var — klass-solidariteten, socialismen! Och kunna vi, trots alla samhällsörättvisor och lidanden runt oss, ändå förbli oberrörda, — förbli nöjda — då

kunna vi knappast genom studier få en annan uppfattning av samhällsproblemet. Och instinkten om klass-solidaritet och massaktion kommer aldrig att vakna.

"Men vänta bara tills massan blir upplyst," sägs det, då först äro vi mogna för en omändring. Ja, det kan så vara, men vad slags "upplysning" är det vi erhålla, är den av sådan halt att vi ha nytta därav. Är den "upplysning" våra folkupplysnings-entreprenörer nu meddela massorna oss till gagn, och ägnat att styrka påståendet, att om vi blott alla bli fullproppade härav — det på våld baserade kapitalistamhället skall falla. Har det icke blivit till en ren vurm, bland en del arbetargrupper (i synnerhet i Sverige) denna strävan efter s. k. bildning. Vilket otal av studiecirklar finnas icke i "gamla landet." Studerar man männe om nya metoder, ny taktik att användas i klasskampen? Söker man finna ut tidsenliga och effektiva stridsätt att användas i de dagliga striderna på det ekonomiska området? Studerar man — hur till att överta produktionen — hur till att ordna en omändrad samhällsordning efter socialistiska utopier? Helt litet av detta. Nej, man studerar "skön-litteratur!" Att ha läst många böcker och att veta namnen på en massa författare det är bildning. Man blir så teoretiskt lärd att verkligheten ignoreras. Och som en följd härav, — trots all vår visdom — står det faktum kvar — det ekonomiska förtrycket är detsamma.

Nej, den upplysning som tarvas för vår frigörelse måste sannoligen vara av annan art. Vi måste lämna överkligheten grund och ägna vår intelligens och tanke åt mera reella ting och praktiska saker. För länge ha vi sysslat med teorier endast, för länge ha vi låtit andra tänka för oss. "Arbetarklassens frigörelse" måste vara deras eget verk, äro vi "upplysta" nog till det?

Karl Haraldson.

Får och Getter

De rebelliska känslorna i mig förorsaka blodet att strömma med dubbel kraft i mina ådror då jag hör eller tänker på den goda liknelsen om får och getter, som ni så ofta får höra från kyrkans prädikstolar. Alla av oss, som ha varit inom kyrkans murar, ha sett fåraherden med ett lömskt grin på sina läppar stå i prädstolen och med sina askgråa ögon stirra ned på sin församling, slungande ned till dem sin liknelse om sina kära goda får, hur de bli ledde med all härlighet till den högra sidan, och om de egen-sinnade getterna, som bli hänsynslöst kastade i den eviga pinnan; detta är en fin liknelse, tro mig.

Då den goda fåraherden yttrar ordet får, kan man lätt märka hur hans röst blir mjuk och vänlig, så man kan genast förstå att fåren är dyra, kära och värdefulla för honom. Då ordet getter framprässas ur hans stora vindsprängda strupe, kan man genast på hans hårda röst säga hur mycket han hatar dessa ogudaktiga, styvnackade vilda djur, vars fader är själva djävulen. När han prädikar till en församling som han anser vara värd endast fördomelse och evigt hälvet, ser han dem som en mängd av getter med styv ryg, hovar och horn.

Denna varning: att hata getterna och bli lik hans kära får, har aldrig gjort något intryck på mig, jag ser hans dyra får som en flock dumma intetsäggande, viljelösa varelser, som alltid fordra en ledare och herde att leda sig, och sakna varje spår av oberoende och individualitet. Jag kan alltid se hans goda får följa någon gammal god herde, eller också hoppa ett får över stängselen som herden har satt för dem, icke för att komma undan sin gamla goda herde, men emedan en av de gamla i flocken började

med den fula vänan. Jag har där- emot alltid sett getterna som självrespekterande, oberoende och självstyrande individer, som ej tåligt krökt ryg under alla bördor.

Man kan ej undra på att präster, politiska skojar och alla tillhörande det lata packet, alltid tagit fåren som symbolen av en god publik. Är det ej fåren som skaffa den mjuka ullen, den goda kotletten och andra goda ting. Den färliga publiken är så god, lydig och snäll, den går lydigt vart hän de äro befallda, ledda eller drivna. En getlik publik är rebellisk, självstyrande, klartänkande, ovillig att bli ledd lik en flock av får. Alla reformer, revolutioner och uppresningar emot religion, konungamakt och alla politiska korruptioner har sitt upphov av de s. k. getterna i samhället, aldrig av fåren. Ofta vill fåren flocka sig efter getterna i sådana uppresningar, men förr eller senare äro de åter vilseledda av auktoritetens röst och institutioner, och så åter vända de tillbaka till sitt gamla färliga leverne för att än en gång vända sin strupe till slaktarens kniv och sin rygg till klipparens sax. Därför blir ej lik fåren, blir hellre lik getterna som ej äro redda till välsmakande kotletter för sin mästares bord, ej heller kan fin, mjuk ull klippas från deras ryggar, de ha för mycket förstånd till att låta någon överflödig ull växa på sina ryggar. Ännu i dag finnes miljontals av sådana färliga människor, men getternas antal ökas också, därför anse fåraherdarna det vara förnuftigt att räkna sina får, så de kunna skilja dem åt. Getterna lävas evig fördömdelse och en lång tids inspärrelse i en hård pinanstalt, om de ej lyda sin mästares kallande röst. Att sådana hotelser bli utsända av fåraherdarna är ingenting att förundras sig på, men att de verkligen i sin enfald tro att sådana hotelser skall skrämja det radikala elementet, som öppet har förklarat auktoriteten lika med noll, detta är beundransvärt. Att de modärna fåraherdarna ännu äro så dumma. De borde förstå att då färligheten försvunnit kan ej en fåra-handling utföras, fastän alla hälvetets hotande faror står en tillmötes.

K. H.

Jingoernas logik

Naar du anbefaler demokrati för Tyskland, er du "patriotisk"; men naar du anbefaler demokrati för de For. stater, er du "tysksind."

Naar du erklærer dig imod den preussiske militarisme i Tyskland, er du "patriot"; men naar du udtaler dig imod den preussiske militarisme i de For. stater, er du "tyskerven".

Naar du kritiserer förföljelsen mod Liebknecht og fredsvennerne i Tyskland, saa er du "patriot"; men naar du kritiserer förföljelsen mod fredsvennerne her i landet, saa er du "tyskerven".

Naar du fordømmer de tyske junkere, saa er du patriotisk; men naar du fordømmer de britiske lord og de amerikanske trustbaroner, saa er landsforræder og "tysker".

Det var meget amerikansk at fordømme den tyske værnepligt, som tvang Tysklands arbejdere ind i en krig, som tyskerne selv ialfald troede var til landsforsvar; men det er "tyskvenligt" at kritisere den nye amerikanske værnepligt, som tvinger dette lands arbejdere til en krigsdeltagelse, som ingen helt fornuftig person lader sig indbilde, at den er til landets forsvar.

Det er "amerikansk patritisme" at udtale harme over, at nogle faa keiserl. regeringspersoner kastede Tyskland i krig uden at raadspørge det tyske folk; men det er "tysk forræderi" at ytre sig imod, at en klik kapitalistiske regeringspersoner styrer U. S. i krigen uden at spørge det amerikanske folk.

Vid klasskampens front

(Forts. från sid. 1.)

Jag satt nedsjunken i vagnen och en högtidlig stämning behärskade mig, när jag följde denna härliga flodstrand utmed vilket järnvägen löpte. Vilda små bäckar kastade sig ned utför branterna, ner i floden och den karga, obändiga men på samma gång lekande naturen dödade mina tankar — — — Brusande villt flöt floden fram, tillförd mer och mer vatten genom de många bäckarna, en och annan "log" kom singlande ner med strömmen, och man förnam det montona brusandet av forsen. — — — Plötsligt gör tåget en sväng och för mina ögon upprullade sig en tjuksande, v. y. Floden gör två krök samt smalar ihop som en tratt! Vilt storma vattenmassorna samman, bruset blir förvandlat till ett öronbedövande dån, stora stockar som ej komma flytande den rätta vägen brytas som strå av denna storartade styrka. — — — Det är praktfullt. — — — Jag kan ej återhålla ett rop av förnysning: "O, så utomordentligt vackert!"

Jag hade några "lumberjacks" eller rättare "riverdrives" (flottningsarbetare) i sällskap och de frågade mig, vad jag menade! Jag pekade andlöst på flodkröken! — "Å, de' är ett riktigt helvetes-hål de' där! Jag har stått där och flottat timmer i två år och det var de värsta jag har varit med om! Yes sir!" Jag vaknade till det verkliga livet lika fort som om jag skulle ha kastats på huvudet i floden! Så såg arbetarna det! Inte så illa föresten! Det var en ny värdeemätning, lika viktig som någons annan! Det är arbetets poesi, herrar poeter och drömmare!

Efter några veckors uppviglingsarbete varvid jag blev i tillfälle att på platsen bevittna en sträjk vinna för 8 timmars dag och 5 dollar, sedan man brukade arbeta 12 timmar för 3 dollar och 50 cents, reste jag till Seattle. Men därom mera i nästa Allarm.

Som sammanfattning av min tripp hittills kan jag lugnt slå fast att I. W. W. har slagit rot i detta distrikt på ett för utsågarna farligt sätt och olika medel användes. Det är storartat att se en grupp av arbetarklassen sådan som skogsarbetarna slå ring om sin organisation på ett sådant sätt, det bådär gott för arbetarna; det bådär ont för skogsbaronerna!

Hibbing, Minn.

Hit har kapitalistklassen ut-sänt alla sina mörka tjänstear: präster och rövare, för att röva till sig den hårt förvärvade dollarn ifrån arbetarna till Röda korset, som det heter. Har du arbetare tänkt över hur dumt det är att du tillåter kapitalisterna åter bestjälja dig på dina små inkomster till sådant som är en snara för dig själv och din klass. Hur hårt tillåter ni ej kapitalisterna klämma eder med sin järnhand och trampa eder frihet under sina fötter, vägar ni ej resa edra ryggar för att skaka ohyran av eder. Det är ett ansenligt antal här som vågat säga sin mening till alla svartrockar då de kommit med sin lista. En ära till alla dem som icke ännu givit en cent. Många ha redan mistat sin arbetsplats, så ser den sköna friheten ut här i landet. Så vi är inte en tum efter det gamla Ryssland.

Det enda du arbetsskamrat kan göra för dig själv och din klass är att du organiserar dig, icke i något politiskt parti utan i de industriella organisationerna för att vinna tillbaka vad du förlorat.

J. G.

Läs icke detta

New Orleans, La., June 2.

I den senere tid har skipsredere og de store kompanierne kommit til den beslutning at noget maatte gøres for at stoppe de I. W. W. agitation iblandt sjømændene og dockarbejderne her. Dem saaledes beskyldte I. W. W. agitation til at være orsagen til at banane arbejderne paa United Fruit Co. dokken gik paa streik som vorede i to dager og ended med at arbejderne som bare var betalt med 15c i timmen, fik den op til 30c i timmen, men det var ikke alt, paa de to dager forliste kompaniet flere tusen dollars, da bananerne som maa losses i en bestemt tid laa i skibene og rotnede. Saa det beviser sig at I. W. W. er ganske bra for arbejderne men ikke det minste god til kapitalisterna, og du ved meget godt om du stopper og forsøger at bruge din fornuft om du har nogen, at det er I. W. W. som har faaet op betalinger her paa Atlantiska kysten. Dette ved shipsrederne meget godt og derfor arbejder dem hand i hand med de Estern Culf Official for at stoppe de I. W. W. ifra agitation iblandt sjømændene. Derfor forsøger dem nu saa snart I. W. W. kommer rundt og agiterer at kaste dem i fængselet og saaledes stoppe vor propaganda, men jeg tror de vilde lade os ifred om de viste vor haardt det er til at faa dig til at begribe at det er bare en arbeider klasse og at du skulde organisere som en klass.

Det eneste du forstaar er at arbejde som en hest, og naar du blir afbetalt ifra en boot saa kan du ikke se noget andet en saloner til den sidste öre er gaaet, du bryder dig ikke om du spender dise penger paa fedé salon Bosen, men det vilde give dig graa haar i hovedet om en vilde have dig til at tage ud en Union Book i I. W. W.

Om ikke drakten passer dig saa behøver du ikke tage den paa, men det beste bevis vil være at tage en Union Book i I. W. W. Du hörer til arbeiderklassen. Register i I. W. W. den eneste arbeiderorganisation der fører krig imod kapitalistklassen. Vor ikke en slakker, bliv en man.

Axel Larsen,
New Orleans.

35,000 sträjkande kvinnor i Paris

Borgarprässen bringar meddelanden om stora arbetsnedläggelser bland kvinnorna i Paris. Det synes vara lönekrav och livsmedelskrav som ligger bakom. Vi avvakta de franska tidningarnas ankomst med intresse.

Brevlåda

Just som Allarm var färdig att gå i präss erhöj jag ett telegram från kamr. Ragnar Johanson att ett manuskript var på väg.

Manuskriptet anlände, men av en ännu oförklarad orsak var sidan 5 borta. Artikeln ifråga var från sträjkdistriktet i Idaho och Montana.

Kan sorgligt nog under inga villkor komma i detta nummer.

Vi hoppas dock ha en art. av kamr. Johanson från samma distrikt i nästa nummer.

Kamrat, Welinder, Seattle, Wash.

Ditt manus. tillhanda. Tack! Införes i nästa nummer enär det kom för sent för detta.

Den stora gruvarbetarsträjken

Ingen sträjk har ännu gått av stapeln, vilken havt så stor betydelse för arbetarklassen som just denna. Varje man, kvinna och barn: gör allt för att vinna den. Om denna sträjken vinnes ha vi brutit av udden för det blodiga trustväldet i västern.

Samla in medel och sänd till Headquarter, 1001 W. Madison St., Chicago, Ill. BÖRJA OMEDELBART.

Upprop till kamrater och frihetsvänner landet över

Som Ni genom tidningspräsen redan har kännedom om, så har omkring 150 personer i Rockford, Ill., blivit häktade för vägran att inställa sig till mönstring. Av dessa äro även en del familjeförsörjare.

En kommitté från de olika organisationerna av socialisterna I. W. W. och godtemplarne är utsedd att bistå de häktade kamraterna, varför vi till Eder kamrater och vänner ställa en allvarlig vädjan om finansiellt understöd. strikt i nästa nummer.

Alla pänningmedel sändas under adress: Carl Holmfelt, 420 8th St., Rockford, Ill.

Vi måste organisera oss

Det råder oändligt stor nöd i samhället, en nöd och ett elände som knappast låter sig tänkas, än mindre beskrivas. Orsakerna till denna nöd och detta elände känna vi ju lite var till. Vi veta ju, att kapitalismen inhöstar ofantliga rikedomar, vilka arbetarna slavat ihop, men tyvärr låta sig arbetarna nöja med den usla lön de få för sitt mödosamma arbete. Man kan ju gott säga, att detta är en arbetareklassens stora dumhet, att så i grund och botten låta sig utsvaltas, då förhållandet ifråga kunde vara helt annorlunda, om arbetarklassen ville börja att tänka över orsakerna till sin förtryckta ställning. Men överhuvud taget göra inte arbetarna detta och konsekvenserna gå ut över arbetarna själva.

På de olika arbetsplatserna framläpa arbetarna sina liv i svält och umbärande. Det föres en förtvivlad kamp för brödet och arbetarna känna sig missnöjda i sin belägenhet, men göra ändå ingenting för att få sin odrägliga ställning i någon mån förbättrad.

Om man blickar ut i samhället skall man finna, att det är i en oerhörd stor nöd och fattigdom arbetarna, dessa som framskapa alla rikedomar kämpa sig fram, men själva få de endast fattigdom till lön. Det kunde dock bli helt annorlunda, om den fattiga klassen började vakna till förtäelse, för arbetarklassens gemensamma sak, den rena socialismen.

Proletariatet har i flera århundraden längtat efter frihet, från förtryck, nöd och elände, men denna frihetslängtan mål — friheten själv — har ännu inte uppnåtts och skola arbetarna fortfarande vidhålla de korslagda armarnas taktik, ja då kommer det att dröja ännu några århundraden, innan vi uppnått den frihet vi arbeta för och sträva efter. Men detta får absolut icke ske, utan arbetarna måste vakna och lära sig förstå, att i den kamp som vi — de förtryckta — med nödvändighet måste föra mot kapitalismen, använda de vapen som stå till vårt förfogande och med detta eller de vapen slå kapitalismen till marken. Detta är en ren nödvändighet, en livsbetingelse, om proletariatet ej skall duka under.

Därför måste vi organisera oss, i för detta ändamål verkliga kamporganisationer, där förstälse gives för begagnandet av rätt taktik och där en sådan kamp kan föras, som verkligen länder arbetarna till någon reel nytta. En sådan organisation är I. W. W., och till denna organisation borde varje vaken och klassmedveten arbetare ansluta sig, ty endast om en organisatorisk väg kan arbetareklassens sak och dens mål bli förverkligat.

Sålunda, endast på organisato-

Notis

"Metal and Machinery Workers Industrial Union Chicago Branch." Möter andra och fjärde lördagen kl. 8 e. m. å Hallen 1001 W. Madison Str. Chicago, Ills.

Skandinaviska medlemmar uppmanas att besöka mötena.
Edward Hamilton, Secty.

Kapitalistlögner

Före registrationen sades det att med registrering menas icke tvångsutskrivning, nu när man är färdig med allt sägs det: Varje frisk registrerad man kommer att utkallas till tjänstgöring. För att få det så lugnt som möjligt säger man dock att där är 14 till en möjlighet att slippa. Det ser ut som de mörka gärningarnas män tänka att arbetarna utan vidare komma att låta lura in sig i slakthuset. Varför har man utskrivning, om man ej behöver dem?

Från krigsfronten

Fernwood, Idaho, den 4 juli. Kamrater!

Får nu sända några meddelanden om hur ställningen för närvarande befinner sig i nordvästra staterna. Det har nämligen utbrutit ett ekonomiskt krig mellan parasiter och arbetare. Det synes bli mer spännande för varje dag som går och allt efter som det utbreder sig.

Huvudintresset är 8 timmars dag, samt diverse andra förbättringar. Dessa kunna vi ej ernå på annat sätt än att handla gemensamt.

Här om dagen hade vi tillfälle att få lyssna till kamrat Ragnar Johanson, han höll två föredrag här i Fernwood, båda voro väl besökta. Vill även nämna litet om semestern. Vi ha allt ordnat efter bästa möjliga principer. Vi är omkring 75 man på denna platsen, allt ha vi gemensamt, allt går i tur och ordning, så väl kokning som vaktjänstgöring, för att i största möjlighet utehålla "scabs" som hittills varit ganska sällsynta, men bättre förekomma än förekommas av denna sorts individer. Det finnes visserligen en del viljelösa ynkyrggar runt sågvarken här som i ord och handling påvisa att de äro fullt ut tillfredsställda under nuvarande förhållanden. Dessa kreatur se världens undergång med en förkortad arbetsdag, men kanske dessa kryddjur en dag också vakna till målmedvetenhet.

H. Hedlund.

risk väg och med organisatorisk makt.

Vi se ju hur kapitalisterna — våra utsgare — organisera sig allt fastare och fastare, för att om möjligt försöka hålla proletariatet nere, i det armod, i den nöd och det elände, varuti det nu befinner sig.

Arbetareklassen kan således taga lärdom av denna kapitalismens egen taktik, ty för att kunna lyckas i den kamp vi nödvändigtvis måste föra mot våra gemensamma fiender, måste vi arbetare organisera oss ännu fastare, ännu bättre och tillgripa ännu kraftigare kampmedel, för att få kampen så effektiv som nödvändigheten därtill tvingar, om vi skola gå segrande ur striden.

Betänken eder också noga, att vi blivit utsguna, utplundrade och utsvaltna länge nog och det kan därför inte vara en dag för tidigt, att vi nu börja ta igen det som blivit oss fränstulet av våra gemensamma fiender, de lagliga tjuvarna.

S. A. S—n.